अथ वपाया याज्यामाह। "य इन्द्र शुष्मो मघवन्ते अस्ति [७]। शिक्षा सखिभ्यः पुरुहूत नृभ्यः। त्वꣳहि दृढा मघवन् विचेताः। अपावृधि परिवृतिन्न राधः" इति। हे 'मघवन्' धनवन्,'इन्द्र,' 'ते'तव, 'यः''शुष्मः'बलम्, 'अस्ति'। हे 'पुरुहूत', 'सखिभ्यः' त्वयिस्निग्धेभ्यः, 'नृभ्यः' मनुष्येभ्यो यजमानेभ्यः, 'शिक्षा' शिक्षितं, शुष्मं बलं देहि। हे 'मघवन्' इन्द्र, 'त्वं,' 'हि' यस्मात् कारणात्, 'दृढा' बलाधिक्यादत्यन्तदृढः, 'विचेताः' विविधजगदभिज्ञश्च, तस्मात् कारणात् 'राधः' अन्नम्, 'अपावृधि' अभिवर्द्धय, 'परिवृतिं न' परिवारमपि, अभिवर्द्धय॥

अथ पुरोडाशस्य पुरोनुवाक्यामाह। "इन्द्रो राजा जगतश्चर्षणीनां। अधिक्षमि विषुरूपं यदस्ति। ततो ददातु दाशुषे वसूनि। चोदद्राध उपस्तुतश्चिदर्वाक्" इति। अयम्, 'इन्द्रः', कृत्स्नस्य 'जगतः', विशेषतः 'चर्षणीनां' मनुष्याणां, च 'राजा', 'अधिक्षमि' क्षमाया भूमेरुपरि, 'विषुरूपं' नानाप्रकारं, 'यत्' धनम्, 'अस्ति'। 'ततः' सकाशात्, 'दाशुषे' हविर्दत्तवते यजमानाय, 'वसूनि' अपेक्षितानि धनानि, 'ददातु'। 'उपस्तुतः' यजमानेन स्तूयमानः सन्, 'अर्वाक्' अभिमुखो भूत्वा, 'राधश्चित्' अन्नमपि, 'चोदत्' प्रेरयतु, ददात्वित्यर्थः॥

अथ पुरोडाशस्य याज्यामाह। तमु ष्टुहि यो अभिभूत्योजाः। वव्वन्नवातः पुरुहूत इन्द्रः। आषाढमुग्रꣳ सहमानमाभिः। गीर्भिर्वर्द्ध वृषभं चर्षणीनां" इति। शत्रूणामभि-